

ליקוטי בן לאשרי

מתוך ספר בן לאשרי ברכה משולשלת

מהג"ר יצחק הכהן הוברמן זצ"ל - "הצדיק מרעננה"

פרשת ויגש תשפ"ב

יאיר עיני להבין אמיתיות דברי תורתנו הקדושה: (עמ' תרלד)

דרוש. (מו, ל) אמותה הפעם, יש לדקדק דאמרו רז"ל (ברכות יט, א) אל יפתח אדם פיו לשטן. ויש לומר דהיינו בבינוני, אבל צדיק גמור כיעקב אבינו ע"ה בהשיגו מדריגת דביקות האמיתי, אצלו לא היה המיתה צרה, אלא כהולך מחדר לטרקלין (עיין אור החיים פ' אם בחוקותי אופן כו). ואדרבה כיון שנתראה עם יוסף ונעשה על ידי זה יחוד גדול, נתגלו לו אורות ועולמות קדושות שלא ראה עד אז, וראה שעדיין גבוה מעל גבוה שומר, ואז היה חושב לטובה גדולה העליה לעולם העליון: (עמ' תרלו)

דרוש. (מז, ד) כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבוד הרעב בארץ כנען, יש לדקדק דהלא אם כבוד הרעב, גם להם יחסר לחם, ומדוע דברו רק מהצאן. ונראה לי על פי אומרם ז"ל (תענית ח, ב) אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין, ותבואה אפשר להטמין בבית, על כן אפשר היה להם ברכה והיה להם תבואה, ומה ששלחם להביא תבואה היה רק למראית עין (כברש"י מב, א. ועיין אור החיים הקדוש מג, ב), מה שאין כן עבור הצאן שהוא דבר נראה, אין שכיח כל כך ברכה, הוכרחו לבא למצרים: (עמ' תרלו)

לשמוע כבני אדם הבאין לראות במזמוטי חתן וכלה. ובמדרש (תנחומא ויגש, ד) בשעה שהיו יהודה ויוסף מתוכחין אמרו מלאכי השרת זה לזה בואו ונרד ונראה איך שור וארי מתנגחין זה עם זה. יש לומר דויכוח יוסף ויהודה היה גם כן מעין מעשה מרכבה, שבזה יש למלאכי השרת ענין לראות ולשמוע. ועליהם שייך שפיר לומר עליו, כפירוש רש"י (לעיל יח, ב) אבל לשון נקיה היא כלפי המלאכים. וזהו שאמר הכתוב ולא יכול יוסף להתאפק, פירוש במדרגותיו. לכל, מלאכי השרת הנצבים עליו, דמגודל הקדושה שנתגלה על ידי היחודים שעשו השבטים הקדושים בדבריהם הקדושים כמו שרמזנו לעיל, ונתבטלו כולם כנר כפני שלהבת גדולה, וממילא נתועדו זה לזה: (עמ' תרכג)

הערה. (מו, יב) ובני יהודה ער ואונן, הקשה רבינו בחיי כיון שמתו כבר איך הזכירם הכתוב בכלל הבאים. ותירץ שנתגלגלו בסוד היבום ובאו נשמותיהם בבני יהודה פרץ וזרח. ולא זכיתי להבין סוף סוף איך ימנם לד' והם ב' או ער ואונן או פרץ וזרח. אם לא שנאמר שהיה להם ד' נשמות, של עצמם ושל ער ואונן, ועל כן חשבם לד' נפשות. וה'

דרוש. (מז, לג) רש"י ד"ה ישב נא, לכל דבר אני מעולה ממנו לגבורה ולמלחמה ולשמש. עיין שפתי חכמים שהקשה ופירש דהגבורה היא למלחמה או לשימוש, ובמחילת כבוד תורתו לא כיוון לאמת. כידוע דברי התוספות יום טוב (סוף מסכת פרה) דעל שנים לא יאמר כל רק על שלושה, ולהשפתי חכמים אין כאן רק ב' דברים. ולמה כתב רש"י לכל דבר. ולענ"ד נראה דלמלחמה הכוונה תכסיסי מלחמה שצריך לזה רגילות יתירה כמו שאמר שאול לדוד על גלית (שמואל א, יז - לג) שהוא איש מלחמה מנעוריו עיין מפרשים שם, שצריך לזה רגילות יתירה, ואין זה בבנימין. ולשמוש צריך כח אחר, לעצור עצמו מן השיחה והשחוק ומן הנקבים כדכתיב (דניאל א, ד) ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך, ודרשו רז"ל (סנהדרין צג, ב) לעצור את עצמם מכל הנ"ל, ולגבורה שצריך להיות גבור חיל: (עמ' תרכג)

דרוש. לכל הנצבים עליו, דקדק בזאת זכרון מהחזוה ז"ע, דהיה לו לומר הנצבים אצלו לא עליו עיין שם נועם דבריו הקדושים מה שתירץ. ויש לומר עוד על פי דבריו הקדושים דאיתא ברז"ל (חגיגה יד, ב) פתח רבי יהושע ודרש במעשה מרכבה וכו' והיו מלאכי השרת מתקבצין

"הנני מוסר עוד מודעה שהחלטתי להתפלל בל"נ בכל יום על כל אלה שיעיינו בספר ויגידו בשמי דברי תורה לאחרים שיוושעו מכל צרה שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב" - רבינו בספרו חלק א'